

SKLEPNI PREDLOGI GENERALNE PRAVOBRANILKE

VERICE TRSTENJAK,

predstavljeni 2. oktobra 2008¹

Kazalo

I	– Uvod	I - 7057
II	– Pravni okvir	I - 7057
III	– Dejansko stanje in postopek	I - 7061
	A – Zgodovina pravnega spora	I - 7061
	B – Postopek pred Sodiščem prve stopnje in izpodbijana sodba	I - 7062
	C – Postopek pred Sodiščem in predlogi strank	I - 7063
	D – Razveljavitev z delno povratnim učinkom izpodbijane uredbe	I - 7063
IV	– Uvod	I - 7064
	A – Nadzor Sodišča prve stopnje nad izpodbijano uredbo	I - 7064
	B – Nadzor Sodišča nad izpodbijano sodbo	I - 7065
V	– Dopustnost pritožbe	I - 7066
	A – Trditve strank	I - 7066
	B – Pravna presoja	I - 7066
VI	– Prvi pritožbeni razlog	I - 7068
	A – Izpodbijana sodba	I - 7068
	B – Trditve strank	I - 7068
	C – Pravna presoja	I - 7070
	D – Ugotovitev	I - 7073

1 – Jezik izvirnika: nemščina.

VII – Drugi pritožbeni razlog	I - 7073
A – Prvi del drugega pritožbenega razloga	I - 7074
1. Izpodbijana sodba	I - 7074
2. Trditve strank	I - 7074
3. Pravna presoja	I - 7077
4. Ugotovitev	I - 7079
B – Drugi del drugega pritožbenega razloga	I - 7080
1. Izpodbijana sodba	I - 7080
2. Trditve strank	I - 7080
3. Pravna presoja	I - 7082
4. Ugotovitev	I - 7084
VIII – Tretji pritožbeni razlog	I - 7084
A – Izpodbijana sodba	I - 7084
B – Trditve strank	I - 7085
C – Pravna presoja	I - 7086
1. Vpliv licenčnin na vzročno zvezo	I - 7087
2. Ocena škode	I - 7089
D – Ugotovitev	I - 7092
IX – Ugotovitev na podlagi pravne presoje	I - 7092
X – Stroški	I - 7092
XI – Predlog	I - 7093
I - 7056	

I – Uvod

Evropske skupnosti ⁴ (v nadaljevanju: temeljna uredba ⁵).

1. Sodišče Evropskih skupnosti (v nadaljevanju: Sodišče) mora v tej zadevi odločiti o pritožbi, ki jo je vložilo indijsko podjetje Moser Baer India Ltd zoper sodbo Sodišča prve stopnje z dne 4. oktobra 2006 v zadevi Moser Baer India proti Svetu (T-300/03 ², v nadaljevanju: izpodbijana sodba).

4. Člen 5 temeljne uredbe določa:

2. Pritožnica in tožeča stranka na prvi stopnji (v nadaljevanju: pritožnica) predlaga razveljavitev izpodbijane sodbe, s katero je Sodišče prve stopnje zavrnilo njeno ničnostno tožbo zoper Uredbo Sveta (ES) št. 960/2003 z dne 2. junija 2003 o uvedbi dokončne izravnalne dajatve na uvoz zapisljivih CD plošč s poreklom iz Indije ³ (v nadaljevanju: izpodbijana uredba).

„Izračun zneska subvencije, proti kateri se lahko uvedejo izravnalni ukrepi

Znesek subvencij, proti katerim se lahko uvedejo izravnalni ukrepi, se za namene te uredbe izračuna glede na ugodnost za prejemnika in se ugotovi v obdobju preiskave o subvencioniranju. [...]“

5. Člen 7(3) temeljne uredbe, ki vsebuje splošne določbe o izračunu, določa:

II – Pravni okvir

3. Pravna podlaga za izdajo izpodbijane uredbe je Uredba Sveta (ES) št. 2026/97 z dne 6. oktobra 1997 o zaščiti proti subvencioniranemu uvozu iz držav, ki niso članice

„Kadar se subvencija lahko poveže s pridobitvijo ali prihodnjo pridobitvijo osnovnih sred-

⁴ – UL L 288, str. 1.

⁵ – Izravnalne dajatve proti subvencioniranemu uvozu se naložijo z uredbo. Ker je pravna podlaga za odreditev izravnalnih dajatev tudi uredba, se uredba, ki je pravna podlaga in pravni okvir za izdajo uredbe proti subvencioniranju, imenuje temeljna uredba.

² – Sodba z dne 4. oktobra 2006 v zadevi Moser Baer India proti Svetu (T-300/03, ZOdl., II-3911).

³ – UL L 138, str. 1.

stev, se znesek subvencije, proti kateri se lahko uvedejo izravnalni ukrepi, izračuna z razširitvijo subvencije na obdobje, ki izraža običajno amortizacijo takih sredstev v zadevni industriji.“

(b) posledičnega vpliva teh uvozov na industrijo Skupnosti.

6. Člen 8 temeljne uredbe določa:

„Opredelitev škode

[...]

2. Opredelitev škode temelji na trdnih dokazih in vključuje objektivno preiskavo:

(a) obsega subvencioniranega uvoza in učinka subvencioniranega uvoza na cene na trgu Skupnosti za podobne izdelke; in

3. Kar zadeva obseg subvencioniranega uvoza, je treba preučiti, ali se je znatno povečal subvencionirani uvoz v absolutnih vrednostih ali v razmerju do proizvodnje ali porabe v Skupnosti. Kar zadeva učinek subvencioniranega uvoza na cene, je treba preučiti, ali so se znatno nelojalno nižale cene zaradi subvencioniranega uvoza v primerjavi s ceno podobnega izdelka industrije Skupnosti oziroma ali učinek takega uvoza drugače bistveno znižuje cene ali znatno preprečuje povišanje cen, do katerega bi sicer prišlo. Vendar pa ni nujno, da je eden ali več navedenih dejavnikov odločilnega pomena.

[...]

5. Preučitev vpliva subvencioniranega uvoza na zadevno industrijo Skupnosti vključuje oceno vseh ustreznih gospodarskih dejav-

nikov in kazalcev, ki vplivajo na položaj industrije, vključno z: dejstvom, da je industrija še vedno v postopku okrevanja zaradi učinkov prejšnjega subvencioniranja ali dumpinga, velikostjo zneska subvencij, proti katerim se lahko uvedejo izravnalni ukrepi, dejanskim in potencialnim zmanjševanjem prodaje, dobičkov, proizvodnje, tržnega deleža, produktivnosti, donosnosti naložb in izkoriščenosti zmogljivosti, dejavniki, ki vplivajo na cene Skupnosti; dejanskimi in potencialnimi negativnimi učinki na denarni tok, zaloge, zaposlenost, plače, rast, sposobnost povečanja kapitala ali naložb ter v kmetijstvu povečano obremenitvijo vladnih podpornih programov. Ta seznam ni izčrpen niti ni nujno, da je eden ali več navedenih dejavnikov odločilnega pomena.

6. Iz vseh ustreznih dokazov, predstavljenih v zvezi z odstavkom 2, mora biti razvidno, da subvencionirani uvoz povzroča škodo v smislu te uredbe. Zlasti mora biti razvidno, da so obseg in/ali ravni cen, določene v skladu z odstavkom 3, povzročile učinek na industrijo Skupnosti, kakor je opredeljeno v odstavku 5, in da je ta učinek tako velik, da se lahko opredeli kot bistveni učinek.

7. Poleg subvencioniranega uvoza se preučijo tudi znani dejavniki, ki hkrati škodujejo industriji Skupnosti, za zagotovitev, da se škoda, ki jo povzročajo ti drugi dejavniki, ne pripíše subvencioniranemu uvozu v skladu z odstavkom 6. Med dejavnike, ki se v zvezi

s tem lahko preučijo, spadajo obseg in cene nesubvencioniranega uvoza, zmanjšanje povpraševanja ali spremembe vzorca porabe, restriktivna trgovinska praksa proizvajalcev iz tretjih držav in Skupnosti ter konkurenca med njimi, razvoj tehnologije ter izvažanje in produktivnost industrije Skupnosti. [...]"

7. Višina izravnalne dajatve v skladu s členom 15(1), tretja poved, temeljne uredbe ne sme presegati zneska subvencij, proti katerim se lahko uvedejo izravnalni ukrepi, mora pa biti nižja, če bi taka nižja dajatev ustrezno odpravila škodo industriji Skupnosti.

8. Člen 28 temeljne uredbe določa:

„Nesodelovanje

1. Če katera koli zainteresirana stranka zavrne dostop do potrebnih informacij ali jih ne zagotovi v rokih iz te uredbe ali znatno

ovira preiskavo, se lahko na podlagi razpoložljivih dejstev sprejmejo začasne ali dokončne pozitivne ali negativne ugotovitve.

4. Če se dokaz ali informacija ne sprejmeta, je stranka, ki ju je predložila, nemudoma obveščena o razlogih za to in se ji ponudi priložnost, da v določenem roku zagotovi dodatna pojasnila. Če veljajo pojasnila za nezadovoljiva, se razlogi za zavrnitev takšnega dokaza ali informacije razkrijejo in objavijo v ugotovitvah.

Če se ugotovi, da je katera koli zainteresirana stranka predložila napačne ali zavajajoče informacije, se te prezrejo, uporabijo pa se razpoložljiva dejstva.

Zainteresirane stranke je treba obvestiti o posledicah nesodelovanja.

5. Če ugotovitve, vključno z ugotovitvami o višini subvencij, proti katerim se lahko sprejmejo izravnalni ukrepi, temeljijo na določbah odstavka 1, vključno na podatkih iz pritožbe, se ti podatki po možnosti in ob ustreznem upoštevanju rokov preiskave preverijo na podlagi podatkov iz drugih neodvisnih virov, ki so lahko na voljo, kakršni so objavljeni ceniki, uradni statistični podatki o uvozu in statistični carinski podatki ali informacije, pridobljene med preiskavo od drugih zainteresiranih strank.

[...]

3. Če informacije, ki jih predloži zainteresirana stranka, niso v vseh pogledih popolne, se kljub temu ne smejo prezreti, če nobena pomanjkljivost ni takšna, da bi povzročila nepotrebne težave pri sprejemanju zadovoljivo točne ugotovitve, če je bila informacija ustrezno in pravočasno poslana in se lahko preveri ter če je zainteresirana stranka delovala po najboljših močeh.

6. Če zainteresirana stranka ne sodeluje ali sodeluje samo delno, tako da zadrži pomembne informacije, je lahko izid za to stranko manj ugoden, kakor bi bil, če bi sodelovala.“

III – Dejansko stanje in postopek

A – Zgodovina pravnega spora

9. Pritožnica je družba s sedežem v Indiji, ki proizvaja različne vrste nosilcev podatkov in predvsem zapisljivih plošč CD (v nadaljevanju: plošče CD-R).

10. Komisija je 17. maja 2002 na predlog Committee of European CD-R Manufacturers (v nadaljevanju: CECMA) začela preiskavo v zvezi z uvozom plošč CD-R iz Indije.⁶ Na podlagi predloga Komisije z dne 20. maja 2003 je Svet izdal izpodbijano uredbo. V izpodbijani uredbi je določil dokončno izravnalno dajatev v višini 7,3 % na uvoz plošč CD-R iz Indije.

11. Svet je v izpodbijani uredbi ugotovil, da je pritožnica prejela subvencije, ker je bila oproščena uvoznih dajatev na določeno investicijsko blago (v nadaljevanju: subvencionirana sredstva).⁷

12. Svet je pri izračunu ugodnosti kot izhodišče določil amortizacijo šest let.⁸ To je utemeljil s tem, da so bila subvencionirana sredstva kalupi za proizvodnjo plošč CD-R in ne stroji za njihovo proizvodnjo. Ugovor pritožnice, da je ta sredstva v računovodskih knjigah obravnavala kot stroje in je bila zato v izhodišču določena amortizacijska doba 13 let, je Svet zavrnil z obrazložitvijo, da je pritožnica podala protislovne navedbe o amortizaciji spornih sredstev v svojih računovodskih knjigah in davčni napovedi.⁹

13. Svet se je pri opredelitvi škode industriji Skupnosti oprl predvsem na to, da se je od leta 2000 do preiskave (od 1. aprila 2001 do 31. marca 2002) uvoz plošč CD-R iz Indije v Skupnost povečal in so se v Skupnosti prodajne cene teh plošč v istem obdobju znižale za 59 % ter s tem povzročile nelojalno nižanje prodajnih cen industrije Skupnosti, kar je povzročilo povprečno 17,7-odstotno izgubo v obdobju preiskave. Pri tem je primerjal podatke, ki jih je pripravil Eurostat, s podatki, ki jih je navedla pritožnica, in ugotovil, da so primerljivi.¹⁰ Svet je glede zalog za primerjalno obdobje (od 1. januarja

6 – UL C 116, str. 4.

7 – Uvodne izjave od 38 do 47 izpodbijane uredbe.

8 – Vendar je te Svet zmanjšal na 4,2 leta; glej uvodne izjave od 43 do 45 izpodbijane uredbe.

9 – Glej uvodne izjave od 39 do 41 izpodbijane uredbe.

10 – Glej uvodne izjave od 58 do 64 izpodbijane uredbe.

1998 do konca preiskave) ugotovil negativno gibanje.¹¹

14. Svet je v okviru svojih ugotovitev v zvezi z vzročno zvezo med drugim obravnaval navedbo pritožnice, da je imetnik patentov zahteval protikonkurenčno previsoke licenčnine od proizvajalcev plošč CD-R. Vendar je izključil učinke na škodo predvsem zaradi tega, ker so morali tako pritožnica kot tudi proizvajalci industrije Skupnosti plačevati te licenčnine, in sicer še preden je nastala ugotovljena škoda. Zato ni mogoče trditi, da je ugotovljena škoda nastala zaradi plačila licenčnin.¹²

B – Postopek pred Sodiščem prve stopnje in izpodbijana sodba

15. Pritožnica je vložila tožbo zoper izpodbijano uredbo. Komisiji in CECMI je bila dovoljena intervencija v podporo predlogom Sveta.

16. Pritožnica je v svoji tožbi očitala predvsem te kršitve¹³:

- uvrstitev subvencioniranih sredstev med kalupe in to, da so bila vsa subvencionirana sredstva uvrščena med kalupe (drugi del drugega tožbenega razloga);
- napako pri ugotavljanju dejanskega stanja, ki je bil podlaga za opredelitev škode, povzročene industriji Skupnosti, in sicer predvsem v zvezi z gibanjem cen in zalogami (tretji tožbeni razlog);
- kršitev člena 8(6) in (7) temeljne uredbe v zvezi s preučitvijo vpliva domnevno protikonkurenčnih licenčnin imetnikov patentov za plošče CD-R (peti tožbeni razlog).

17. Sodišče prve stopnje je v izpodbijani sodbi v celoti zavrnilo tožbo pritožnice zoper

¹¹ – K zalogam glej uvodne izjave od 80 do 89 izpodbijane uredbe.
¹² – Glej uvodni izjavi 134 in 135 izpodbijane uredbe.

¹³ – Tu so navedeni le tisti tožbeni razlogi, ki so pomembni za pritožbeni postopek.

izpodbijano uredbo in ji naložilo plačilo lastnih stroškov in stroškov tožene stranke. 19. Svet in Komisija predlagata, naj:

- se pritožba zavrne;

C – Postopek pred Sodiščem in predlogi strank

18. Pritožnica je vložila obravnavano pritožbo 22. decembra 2006, ki je bila v register sodnega tajništva Sodišča vpisana 28. decembra 2006. V njej predlaga, naj:

- se pritožnici naloži plačilo stroškov na obeh stopnjah.

- se izpodbijana sodba razveljavi;

20. V pisnem postopku so pritožnica, Svet in Komisija predložili stališča. Pritožnica, Svet in Komisija so se udeležili obravnave 10. julija 2008.

- se predlogu pritožnice iz prvostopenjskega postopka ugodi, predvsem predlogu za razglasitev ničnosti izpodbijane uredbe v delu, ki se nanaša na pritožnico;

D – Razveljavitev z delno povratnim učinkom izpodbijane uredbe

- se Svetu naloži plačilo njenih stroškov za pritožbeni in prvostopenjski postopek.

21. Izpodbijana uredba je bila, z učinkom od 5. novembra 2006, razveljavljena z Uredbo Sveta (ES) št. 1293/2007 z dne 30. oktobra 2007 o razveljavitvi protidampinških dajatev, uvedenih z Uredbo (ES) št. 1050/2002 na uvoz

zapisljivih zgoščenk po poreklu iz Tajvana, kar omogoča povračilo ali opustitev dajatev, in o razveljavitvi izravnalnih dajatev, uvedenih z Uredbo (ES) št. 960/2003 na uvoz zapisljivih CD plošč s poreklom iz Indije, kar omogoča povračilo ali opustitev dajatev, ter zaključku postopka v zvezi z njimi¹⁴ (v nadaljevanju: razveljavitvena uredba). Vendar razveljavitvena uredba ne vpliva na veljavnost izpodbijane uredbe od začetka njene veljavnosti do tega trenutka.

IV – Uvod

22. Z izpodbijano uredbo so bile v skladu s temeljno uredbo naložene izravnalne dajatve proti subvencioniranemu uvozu. Preden bom preučila dopustnost in utemeljenost posameznih pritožbenih razlogov, bi želela najprej na kratko obravnavati nalogo Sodišča v okviru tožbe za razglasitev ničnosti take uredbe (A) in nato na kratko pojasniti, v kakšnem obsegu lahko Sodišče v pritožbi preizkusi sodbo Sodišča prve stopnje (B).

A – Nadzor Sodišča prve stopnje nad izpodbijano uredbo

23. Z izpodbijano uredbo je bil sprejet ukrep za zaščito trgovinske politike proti subvencioniranemu uvozu. Ker je preverjanje, ugotav-

ljanje in ocenjevanje gospodarskih podatkov, ki so potrebni za izdajo ukrepov za zaščito trgovinske politike, zapletena naloga, imajo institucije Skupnosti na tem področju v skladu z ustaljeno sodno prakso diskrecijsko pravico.¹⁵ Zato morajo zainteresirane stranke že v upravnem postopku navesti dejstva, ki so zanje ugodna.¹⁶

24. Sodišče prve stopnje lahko sicer preizkusi uredbo, s katero se naloži izravnalne dajatve proti subvencioniranemu uvozu, tudi na podlagi ničnostne tožbe v skladu s členom 230 ES. V zvezi s tem pa je treba upoštevati, da je diskrecijska pravica, ki jo temeljna uredba podeljuje institucijam Skupnosti, lahko predmet le omejenega sodnega nadzora.¹⁷ Nadzor Sodišča prve stopnje je na tem področju omejen na preizkus vprašanj, ali so bila upoštevana postopkovna pravila, ali je bilo pravilno ugotovljeno dejansko stanje, na katerem temelji izpodbijana uredba, in ali je bila storjena očitna napaka pri presoji tega dejanskega stanja oziroma ali so bila zlorab-

15 – Sodbi z dne 28. februarja 2008 v zadevi AGST Draht- und Biegetechnik (C-398/05, ZOdl., str. I-1057, točka 33) in z dne 27. septembra 2007 v zadevi Ikea Wholesale (C-351/04, ZOdl., str. I-7723, točka 40). Deloma se sodna praksa in literatura, navedeni v tej in naslednjih opombah, ne nanašata samo na subvencije, ampak tudi na damping. Vendar se lahko ta sodna praksa in literatura uporabita *mutatis mutandis* za subvencije. V nadaljevanju *mutatis mutandis* uporaba te sodne prakse in literature ne bo posebej označena.

16 – Glej člen 28 temeljne uredbe.

17 – Sodbe z dne 14. marca 1990 v zadevi Gestetner Holdings proti Svetu in Komisiji (C-156/87, Recueil, str. I-781, točka 63); z dne 29. januarja 1998 v zadevi Sinochem proti Svetu (T-97/95, Recueil, str. II-85, točka 51); z dne 18. septembra 1996 v zadevi Climax Paper proti Svetu (T-155/94, Recueil, str. II-873, točka 98), in z dne 17. decembra 1997 v zadevi EFMA proti Svetu (T-121/95, Recueil, str. II-2391, točka 64) ter sodbi AGST Draht- und Biegetechnik (navedena v opombi 15, točka 34) in Ikea Wholesale (navedena v opombi 15, točka 41); Müller, W., Khan, N., Neumann, H.-A., *EC Anti-Dumping Law*, John Wiley & Sons, 1998, točka 26.2; Düker, K., *Rechtsschutz gegen Antidumpingmaßnahmen der Europäischen Gemeinschaft*, Tectum, 2007, str. 193.

14 – UL L 288, str. 17.

ljena pooblastila.¹⁸ Ker morajo zainteresirane stranke že v okviru upravnega postopka navesti zase ugodna dejstva, se sodni nadzor Sodišča prve stopnje poleg tega razširi le na tista dejstva, ki so bila institucijam Skupnosti pri sprejetju izpodbijanih ukrepov znana ali ki bi si jih morale priskrbeti.¹⁹

25. Dalje je treba upoštevati, da ni naloga Sodišča prve stopnje ponovno izvesti upravni postopek. Zato pade breme obrazložitve na tožečo stranko, če meni, da institucije Skupnosti niso pravilno ugotovile dejanskega stanja. Tožeča stranka mora torej utemeljiti svoj dvom o pravilnosti dejanskega stanja, na katerega so se oprle institucije Skupnosti. Zgolj izpodbijanje dejstva za to ne zadostuje.²⁰

v izpodbijani sodbi.²¹ Pritožba se zato ne more neposredno nanašati na napake v uredbi, izpodbijani pred Sodiščem prve stopnje. Iz tega sledi, da je v pritožbi v načelu nedopustno ponovno navajati očitke iz postopka pred Sodiščem prve stopnje, ne da bi se obravnavala sodba Sodišča prve stopnje.²² Nasprotno, v pritožbi mora biti jasno obrazloženo, kateri del sodbe Sodišča prve stopnje se izpodbija in na katere pravne utemeljitve se opira predlog.²³

27. Ker je pritožba omejena na napačno uporabo prava, ponovna presoja dejanskega stanja ni dopustna.²⁴ V zvezi z dejanskim stanjem, kot ga je ugotovilo Sodišče prve stopnje, je zato mogoče v pritožbi očitati le, da do ugotovitev ni prišlo brez kršitev procesnih predpisov. Ob dvomu o presoji dokazov Sodišča prve stopnje mora pritožnica očitati, da je Sodišče prve stopnje v okviru presoje dokazov le-te izkrivilo.²⁵

B – Nadzor Sodišča nad izpodbijano sodbo

26. Predmet pritožbe pred Sodiščem je, ali je Sodišče prve stopnje napačno uporabilo pravo

- 18 – Sodbe Sodišča prve stopnje z dne 28. oktobra 2004 v zadevi Shanghai Teraoka Electronic proti Svetu (T-35/01, ZOdl., str. II-3663, točki 48 in 49), AGST Draht- und Biegetechnik, (navedena v opombi 15, točka 34) in Ikea Wholesale (navedena v opombi 15, točka 41); Müller, W., Khan, N., Neumann, H.-A., delo navedeno v opombi 17, točka 26.2.
- 19 – Sodba z dne 21. februarja 1984 v zadevi Allied Corporation in drugi proti Komisiji (239/82 in 275/82, Recueil, str. 1005, točka 21 in naslednje); Düker, K., delo, navedeno v opombi 17, str. 197.
- 20 – Düker, K., delo navedeno v opombi, str. 196 in naslednja.

- 21 – Člen 225 ES in člen 58(1) Statuta Sodišča.
- 22 – Sodbe z dne 7. januarja 2004 v zadevi Aalborg Portland in drugi proti Komisiji (C-204/00 P, C-205/00 P, C-211/00 P, C-213/00 P, C-217/00 P und C-219/00 P, Recueil, str. I-123, točka 51); z dne 4. julija 2000 v zadevi Bergaderm in Goupil proti Komisiji (C-352/98 P, Recueil, str. I-5291, točka 35), in z dne 3. marca 2005 v zadevi Biegi Nahrungsmittel in Commonfood proti Komisiji (C-499/03 P, ZOdl., str. I-1751, točka 38). Dodatni dokazi pri Lenaerts, K., Arts, D., *Procedural Law of the European Union*, 2. izdaja, Sweet & Maxwell, 2008, točki 7-107 in 16-016.
- 23 – Člen 225 ES in člen 112(1)(c) Poslovnika Sodišča; glej med drugim sodbi Bergaderm und Goupil proti Komisiji (navedena v opombi 22, točka 34) in z dne 8. januarja 2002 v zadevi Francija proti Monsanto in Komisiji (C-248/99 P, Recueil, str. I-1, točka 69).
- 24 – Sklep z dne 20. marca 1991 v zadevi Turner proti Komisiji (C-115/90 P, Recueil, str. I-1423, točki 13 in 14); sodbi z dne 1. oktobra 1991 v zadevi Vidrány proti Komisiji (C-283/90 P, Recueil, str. I-4339, točke od 11 do 13), in z dne 23. novembra 2000 v zadevi British Steel proti Komisiji (C-1/98 P, Recueil, str. I-10349, točka 53). Lenaerts, K., Arts, D., delo navedeno v opombi 22, točka 16-016.
- 25 – Sodbi z dne 10. julija 2003 v zadevi Komisija proti Fresh Marine (C-472/00 P, Recueil, str. I-7541, točka 45) in z dne 2. marca 1994 v zadevi Hilti proti Komisiji (C-53/92 P, Recueil, str. I-667; točka 43). Rengeling, H.-W., Middecke, A., Gellermann, M., *Handbuch des Rechtsschutzes in der Europäischen Union*, 2. izdaja C. H. Beck, 2003, § 28, točka 28.

28. Nazadnje, sodni nadzor Sodišča se v načelu razteza le na razloge in trditve, ki so že bile uveljavljane v postopku pred Sodiščem prve stopnje. Razlogi in trditve, ki bi se jih že lahko navedlo v postopku pred Sodiščem prve stopnje, a se jih ni, v pritožbenem postopku niso dopustni.²⁶

V – Dopustnost pritožbe

29. Svet meni, da je celotna pritožba zaradi pomanjkanja pravnega interesa nedopustna. V nadaljevanju bom obravnavala ta očitek. Druge očitke nedopustnosti, ki se nanašajo na dopustnost posameznih pritožbenih razlogov oziroma posamezne očitke, bom obravnavala v okviru pravne presoje posameznih pritožbenih razlogov oziroma očitkov.

A – Trditve strank

30. Svet zastopa stališče, da pritožba zaradi razveljavitve izpodbijane uredbe z razveljavitveno uredbo ni dopustna. Ničnostna tožba je dopustna le, če ima oseba pravni interes za razglasitev ničnosti pravnega akta. Pritožnica

²⁶ – Sodbi z dne 19. junija 1992 v zadevi V. proti Parlamentu (C-18/91 P, Recueil, str. I-3997; točka 21) in British Steel proti Komisiji (navedena v opombi 24, točka 47); Rengeling, H.-W., Middecke, A., Gellermann, M., delo navedeno v opombi 25, § 28, točka 23; Lenaerts, K., Arts, D., delo navedeno v opombi 22, točka 16-018.

je sicer prvotno imela interes za razveljavitve izpodbijane uredbe, saj so bile na njen uvoz naložene izravnalne dajatve. Vendar pa tega interesa ni več zaradi razveljavitve izpodbijane uredbe.

31. Pritožnica lahko zahteva povračilo dajatve le, če je sama plačala izravnalno dajatev. Pritožba ni dopustna, če pritožnica ne dokaže, da je sama plačala dajatev.

32. Pritožnica trdi, da je sama plačala dajatev.

B – Pravna presoja

33. Najprej je treba opozoriti, da Svet ugovora nedopustnosti v postopku pred Sodiščem prve stopnje še ni mogel uveljavljati, saj je bila razveljavitvena uredba sprejeta šele po razglasitvi izpodbijane sodbe.²⁷

²⁷ – Izpodbijana sodba je bila razglašena 4.oktobra 2006. Razveljavitvena uredba je bila sprejeta 30.oktobra 2007.

34. Sicer je lahko pritožba nedopustna, če zaradi dejstva, ki je nastalo po razglasitvi izpodbijane sodbe, pritožba ni več potrebna. Predpostavka za obstoj pravnega interesa pritožnice je namreč ta, da lahko s pritožbo v končni fazi pridobi ugodnosti.²⁸

35. Okoliščina, da uredba, izpodbijana pred Sodiščem prve stopnje, v prihodnje nima več nobenih učinkov, pa ne vodi *per se* do tega, da pravnega interesa ni več.²⁹

36. Nasprotno, pritožnica ima lahko še naprej interes za razveljavitev sodbe in posredno izpodbijane uredbe. Tako je Sodišče v sodbi AKZO Chemie proti Komisiji³⁰ štelo za zadostno, da so se zadevne institucije Skupnosti vzdržale očitanege ravnanja v prihodnosti.³¹ Po mojem mnenju mora to veljati

predvsem v primeru, kot je ta, v katerem Svet odloča o razveljavitvi izpodbijane uredbe.³²

37. Dalje je treba upoštevati, da razveljavljena uredba ni v celoti razveljavila izpodbijane uredbe, ampak je ta še naprej veljala za izravnalne dajatve, ki so bile pobrane do 4. novembra 2006. Je podlaga za izravnalne dajatve, pobrane do tega datuma. Izpodbijana uredba ima zato še naprej pravne učinke. Kaže, da ni izključeno, da lahko izpodbijanje izpodbijane uredbe pritožnici prinese ugodnosti, čeprav ni sama plačala izravnalnih dajatev.

38. Sicer pa je pritožnica na obravnavi opozorila na to, da je izravnalne dajatve plačala sama, in Svet te trditve ni izpodbijal.

39. V teh okoliščinah Sodišče po mojem mnenju ne more ugotoviti – kot je zahteval Svet – da pritožnica nima nobenega pravnega interesa za zadevno pritožbo.

28 – Glej sklepa z dne 25. januarja 2001 v zadevi Lech-Stahlwerke proti Komisiji (C-111/99 P, Recueil, str. I-701, točka 18) in z dne 8. aprila 2008 v zadevi Saint-Gobain Glass Deutschland proti Komisiji (C-503/07 P, ZOdl., str. I-2217, točka 47); sodba z dne 19. oktobra 1995 v zadevi Rendo in drugi proti Komisiji (C-19/93 P, Recueil, str. I-3319, točka 13).

29 – Tako je Sodišče v sodbi z dne 24. junija 1986 v zadevi AKZO Chemie proti Komisiji (53/85, Recueil, str. 1965, točka 21) ugotovilo, da je pravni interes za ničnostno tožbo podan, čeprav je bil zadevni pravni akt v celoti izvršen.

30 – Navedena v opombi 29, točka 21.

31 – Poleg tega lahko ugotovitev protipravnosti ravnanja institucije Skupnosti igra vlogo v mogočem odškodninskem postopku zoper institucije Skupnosti, pri čemer je treba v zvezi s tem upoštevati predvsem petletni zastaralni rok iz člena 46 Statuta Sodišča.

32 – Sicer bi Svet lahko z razveljavitvijo izpodbijane uredbe povzročil, da bi bila pritožba nedopustna.

VI – Prvi pritožbeni razlog

40. Pritožnica v prvem pritožbenem razlogu navaja, da je Sodišče prve stopnje v točkah od 73 do 79 izpodbijane sodbe kršilo načeli skladnosti in skrbne presoje.

A – Izpodbijana sodba

41. V točkah od 57 do 80 je Sodišče obravnavalo prvi in drugi očitek drugega dela prvega tožbenega razloga.

42. Pritožnica je v prvostopenjskem postopku s prvim očitkom *načelno* očitala, da sta udeleženi instituciji Skupnosti subvencionirana sredstva uvrstili med kalupe za proizvodnjo plošč CD-R in ne med stroje za njihovo proizvodnjo. Sodišče prve stopnje je te očitke zavrnilo. Pritožnica v pritožbi ne očita več uvrstitve subvencioniranih sredstev med kalupe.

43. Pritožnica je z drugim očitkom izpodbijala, da je Svet *vsa* subvencionirana sredstva opredelil kot kalupe in ne samo en del. Tudi te očitke je Sodišče prve stopnje zavrnilo.

Sodišče prve stopnje je v točkah od 73 do 79 izpodbijane sodbe najprej ugotovilo, da vrednost subvencioniranih sredstev, ki je izhajala iz davčne napovedi pritožnice, ni enaka vrednosti, ki je bila predložena za izračun subvencije. Sicer naj bi pritožnica navedla, da je bil samo en del subvencioniranih sredstev ob ponovni opredelitvi razporejen v kalupe. Ker pa pritožnica ni pojasnila meril razvrstitve in ni predložila popolnega in preverljivega seznama svojih sredstev, instituciji Skupnosti nista mogli preveriti številčnih podatkov, ki jih je navedla pritožnica. Pritožnica torej institucijama Skupnosti ni predložila nobenih podatkov, na podlagi katerih bi ti lahko preverili pravilnost njenih trditev in po potrebi upoštevali del sredstev, ki ni bil razvrščen v kategorijo kalupov.

B – Trditve strank

44. *Pritožnica* očita, da Sodišče prve stopnje ni izpolnilo svoje dolžnosti skrbnega in nepristranskega ugotavljanja dejanskega stanja. K tej dolžnosti spada preučitev pravilnosti informacij, ki so jih predložile zadevne stranke.

45. Po njenem mnenju je Svet vedel oziroma bi lahko vedel, da se je sprememba opredelitev v kalupe nanašala samo na en del subvencio-

niranih sredstev. Zato bi smel amortizacijsko dobo za kalupe uporabiti le za ta del sredstev. Sodišče prve stopnje ni upoštevalo dokaza pritožnice, da vsaj 23 % subvencioniranih sredstev ni uvrstila med kalupe.

ne bi mogel sprejeti ugotovitve, ki bi bila v očitnem nasprotju z informacijami, ki jih je predložila.

46. Poleg tega je bilo ravnanje Sveta protislovno. Na eni strani se je v delu, v katerem je šlo za spremembo opredelitve subvencioniranih sredstev, v glavnem oprl na podatke v davčni napovedi pritožnice. Po drugi strani pa ni upošteval podatkov v njeni davčni napovedi v delu, iz katerega je izhajalo, da je bil le del subvencioniranih sredstev ob ponovni opredelitvi razporejen v kalupe.

49. Svet meni, da je očitek pritožnice nedopusten, ker navaja nove razloge in trditve. Pritožnica v prvostopenjskem postopku ni očitala kršitev načel skladnosti in skrbne presoje.

47. Trdi tudi to, da je Sodišče prve stopnje v zaključni presoji v točki 79 izpodbijane sodbe upoštevalo le sporna sredstva, ki so bila v davčne namene razvrščena kot kalupi. Torej ni podalo nobene obrazložitve, da so bila *vs*a subvencionirana sredstva razvrščena kot kalupi. Poleg tega je Sodišče prve stopnje pozabilo navesti pravilo, v skladu s katerim sta bili udeleženi instituciji Skupnosti upravičeni razvrstiti vsa subvencionirana sredstva kot kalupe.

50. Dalje Svet napotuje na ugotovitev Sodišča prve stopnje v točki 78 izpodbijane sodbe. Pritožnica je v upravnem postopku sicer navedla, da je bil samo en del subvencioniranih sredstev ob ponovni opredelitvi razporejen v kalupe. Vendar pa iz točke 78 izpodbijane sodbe izhaja, da pritožnica ni predložila nobenih informacij, na podlagi katerih bi lahko presojalo pravilnost njenih trditev.

48. Pritožnica navaja, da Sodišče prve stopnje ni upoštevalo, da Svet ni spoštoval člena 28 temeljne uredbe. Svet bi se moral opreti na ta predpis, da bi mu bilo dovoljeno ne upoštevati informacij, ki jih je predložila pritožnica. Tudi če bi se Svet oprl na člen 28 temeljne uredbe,

51. Sodišče prve stopnje je na to ugotovitev dejstva oprl pravno presojo, da pritožnica ne more izpodbijati te presoje v izpodbijani uredbi. Pritožnica ni navedla, koliko je Sodišče prve stopnje pri ugotovitvi tega dejstva izkrivilo dokaze. Očitek se tako nanaša na presojo dejstev, ki v pritožbi ni dopustna.

52. Sklepna ugotovitev Sodišča prve stopnje v točki 79 je le zaključna ugotovitev k drugemu delu prvega tožbenega razloga, torej k prvemu in drugemu očitku. Iz nje ni mogoče razbrati, da je Sodišče prve stopnje ugotovilo, da se sprememba opredelitve ni nanašala na vsa subvencionirana sredstva.

56. Poleg tega pritožba ni utemeljena. Pritožnica je med upravnim postopkom imela dovolj priložnosti, da predloži potrebne informacije, a tega ni storila.

53. Poleg tega udeleženi instituciji Skupnosti tudi dejansko nista imeli na voljo potrebnih informacij.

C – Pravna presoja

54. Podredno je treba upoštevati, da bi lahko morebitna napaka Sveta privedla le do delne in ne popolne razveljavitve izpodbijane uredbe v obliki prilagoditve višine izravnalne dajatve.

57. Svet meni, da ta pritožbeni razlog *ni dopusten*, ker pritožnica ni očitala kršitve dolžnosti skrbnega in nepristranskega ugotavljanja dejanskega stanja v postopku pred Sodiščem prve stopnje in ker pritožnica s tem očitkom graja napake izpodbijane uredbe, ne pa izpodbijane sodbe.

55. *Komisija* opozarja na to, da prvi pritožbeni razlog temelji na nedopustni presoji dejstev. Sodišče prve stopnje je svojo pravno presojo oprlo na ugotovitev dejstev, da Svet na podlagi informacij, ki mu jih je posredovala pritožnica, ni mogel določiti, katera sredstva so bila ob ponovni opredelitvi razporejena med kalupe. Pritožnica ni navedla, v kolikšni meri je Sodišče prve stopnje pri ugotovitvi tega dejstva izkrivilo dokaze.

58. Iz navedb pritožnice pa izhaja, da Sodišču z očitkom kršitve načela skrbnega in nepristranskega ugotavljanja dejanskega stanja vsebinsko vsaj deloma očita, da je pri nadzoru uredbe Sveta napačno uporabilo pravo, ker je Svetu priznalo preširoko diskrecijsko pravico.

59. Pritožbenega razloga zato ni mogoče *a limine* zavrniti kot nedopustnega.

60. Pritožnica vsebinsko očita, *prvič*, da Sodišče prve stopnje ni upoštevalo, da je dokazala, da sta udeleženi instituciji Skupnosti vedeli ali bi morali vedeti, da so bila subvencionirana sredstva le deloma ponovno opredeljena.

61. To nasprotuje ugotovitvi Sodišča prve stopnje v točki 78 izpodbijane sodbe. Tam je Sodišče prve stopnje ugotovilo, da pritožnica tega ni dokazala. Navedba pritožnice se tako nanaša na novo presojo dejstev, ki v pritožbi ni dopustna. Kot je predstavljeno zgoraj³³, je v pritožbi sicer mogoče očitati, da je Sodišče prve stopnje izkrivilo dokaze. Vendar pa pritožnica tega ne navaja. Ta očitek je tako treba zavrniti kot nedopusten.

62. Posledično je treba tudi očitke pritožnice, ki temeljijo na njeni trditvi, da je to dokazala, zavrniti kot nedopustne.

63. *Drugič*, pritožnica očita, da Sodišče prve stopnje ni navedlo nobenega pravila, v skladu s katerim sta bili udeleženi instituciji Skupnosti upravičeni razvrstiti vsa subvencionirana sredstva kot kalupe.

64. Kot je navedeno zgoraj³⁴, je preverjanje in ugotavljanje subvencije zapletena naloga, pri kateri imajo institucije Skupnosti diskrecijsko pravico. Naloga Sodišča prve stopnje ni v okviru ničnostne tožbe to presojati namesto institucij Skupnosti. Sodišče prve stopnje mora sicer izvajanje diskrecijske pravice institucij Skupnosti nadzirati, vendar izvajanja diskrecijske pravice institucij Skupnosti ne sme nadomestiti s svojim izvajanjem diskrecijske pravice. V tem pogledu Sodišču prve stopnje ni mogoče očitati, da ni navedlo nobenih meril za ugotavljanje dejanskega stanja.

65. Če se očitek pritožnice razume tako, da je Sodišče prve stopnje storilo napako, neutemeljeno ni ugotovilo, da je Svet očitno napačno presodil dejansko stanje, bi morala pritožnica pojasniti, v kakšnem obsegu je Sodišče napačno uporabilo pravo. Če je očitana napaka v tem, da Sodišče prve stopnje ni upoštevalo, da je bilo ravnanje Sveta v zvezi s presojo podatkov v njeni davčni napovedi in njenih računovodskih knjigah protislovno, je ta očitek zmoten. Kot sem omenila že zgoraj³⁵, je Sodišče prve stopnje ugotovilo, da iz davčne napovedi pritožnice ni bilo mogoče razbrati, da je bil samo del subvencioniranih sredstev ponovno opredeljen in da pritožnica ni predložila nobene informacije v podporo svoje trditve, da se je

33 – Točka 27 teh sklepnih predlogov.

34 – Točka 23 teh sklepnih predlogov.

35 – Točke od 60 do 62 teh sklepnih predlogov.

ponovna opredelitev nanašala samo na del subvencioniranih sredstev.³⁶

mojem mnenju že treba obravnavati kot novo navedbo³⁸, ki v pritožbenem postopku ni dopustna.

66. Tudi ta očitek je zato treba zavrnil.

67. *Tretjič*, pritožnica se sklicuje na to, da bi se moral Svet sklicevati na člen 28 temeljne uredbe.

69. Poleg tega so izpolnjene predpostavke za to, da se navedbe pritožnice v skladu s členom 28 temeljne uredbe ne upoštevajo. Pritožnica v postopku pred Sodiščem prve stopnje ni očitala, da je instituciji Skupnosti nista opozorili na to, da njene navedbe niso bile zadosti utemeljene ali da ni imela nobene možnosti podati nadaljnja pojasnila.

68. V zvezi s tem je treba najprej ugotoviti, da je pritožnica v postopku pred Sodiščem prve stopnje očitala, da je bil člen 28 temeljne uredbe kršen le z vidika neupoštevanja podatkov v njenih računovodskih knjigah.³⁷ Pritožnica je v zvezi s tem očitala, da informacije iz njenih računovodskih knjig niso bile upoštevane v delu, v katerem bi se iz njih lahko razbralo, da so bila subvencionirana sredstva opredeljena kot stroji, in ne kot kalupi. Pritožnica zdaj v pritožbenem postopku očita, da je bil člen 28 temeljne uredbe kršen, ker se pri ugotovitvi, da niso bila vsa subvencionirana sredstva ponovno opredeljena kot kalupi, niso zadosti upoštevale informacije iz njene davčne napovedi. To je po

70. Tako se zdi, da predvsem navaja, da se Svet ni izrecno skliceval na člen 28 temeljne uredbe in da razlogi za zavrnitev njenih navedb niso bili objavljeni v ugotovitvah Sveta. To so po mojem mnenju očitki kršitve procesnega prava. Kršitve procesnega prava pa lahko le takrat povzročijo ničnost pravnega akta, kadar gre za bistveno kršitev postopka. V skladu z ustaljeno sodno prakso ne gre za bistveno kršitev postopka, če je bil cilj, ki se mu sledi s procesnim pravilom, dosežen kljub neupoštevanju procesnega pravila.³⁹

36 – V zvezi s tem je treba opozoriti na to, da udeleženi instituciji Skupnosti – drugače kot na primer v konkurenčnem postopku – v skladu s temeljno uredbo nimata nobenih pooblastil, da bi izsilili sodelovanje zadevnih podjetij. Tako morajo stranke predložiti podatke, ki so za njih ugodne, in to podkrepiti z dokazi (glej člen 28 temeljne uredbe).

37 – Glej točko 53 tožbe pritožnice.

38 – Glej točko 28 teh sklepnih predlogov.

39 – Sodbi z dne 21. aprila 1983 v zadevi Ragusa proti Komisiji (282/81, Recueil, str. 1245, točka 22) in z dne 5. maja 1983 v zadevi Ditterich proti Komisiji (207/81, Recueil, str. 1359, točka 19).

71. Cilj navedbe razlogov za zavrnitev navedb zainteresirane stranke v skladu s členom 28(4) temeljne uredbe je predvsem ta, da se zainteresiranim strankam ponazori, da se neutemeljene trditve lahko zavrnejo, in se jim da možnost, da svoje navedbe dopolnijo. Kot je opisano zgoraj⁴⁰, pritožnica ne izpodbija, da so bili ti cilji doseženi. Zato ni mogoče domnevati, da gre za bistveno kršitev postopka.

formulacije Sodišča prve stopnje ni mogoče razumeti tako, da je v točki 78 izpodbijane sodbe upoštevalo samo del subvencioniranih sredstev.

D – Ugotovitev

72. Tudi ta očitek je torej treba zavrniti.

75. Prvi pritožbeni razlog je zato treba zavrniti v celoti.

73. Četrtilič, pritožnica očita, da Sodišče prve stopnje v točki 79 izpodbijane sodbe ni upoštevalo vseh subvencioniranih sredstev, ampak le sporna sredstva, ki so bila v davčne namene razvrščena kot kalupi. Zdi se, da očita, da je obrazložitev Sodišča prve stopnje nepopolna, ker se njegova obrazložitev nanaša le na del subvencioniranih sredstev.

VII – Drugi pritožbeni razlog

74. Tudi ta očitek je treba zavrniti. Sodišče prve stopnje je v točki 78 izpodbijane sodbe ugotovilo, da Svet ni očitno napačno presodil dejanskega stanja, ko je vsa subvencionirana sredstva razvrstil kot kalupe. Glede na to

76. Drugi pritožbeni razlog sestavljata dva dela: v prvem delu pritožnica Sodišču očita, da je napačno ocenilo protislovne dokaze, vsebovane v aktih in izpodbijani uredbi, v zvezi s ključnim merilom za ugotovitev škode, namreč v zvezi z gibanjem cen uvoza plošč CD-R iz Indije, in da je tako napačno potrdilo ugotovitve Sveta v izpodbijani uredbi (A). V drugem delu drugega pritožbenega razloga pa očita, da je Sodišče prve stopnje potrdilo, kar je Svet ugotovil v izpodbijani uredbi glede obsega zalog industrije plošč CD-R v Skupnosti (B).

40 – Glej točko 69 teh sklepnih predlogov.

A – Prvi del drugega pritožbenega razloga

2. Trditve strank

1. Izpodbijana sodba

77. Pritožnica je pred Sodiščem prve stopnje oporekala ugotovitvi Sveta, da so se cene plošč CD-R v Skupnosti znižale. Svet se je oprl na podatke, ki niso bili niti upoštevni niti zanesljivi.

78. Sodišče prve stopnje je te očitke zavrnilo. V točkah od 201 do 206 izpodbijane sodbe je najprej opozorilo na to, da sta v uvodnih izjavah od 58 do 64 izpodbijane uredbe instituciji Skupnosti analizirali gibanje cen tako na podlagi Eurostatovih podatkov kot tudi na podlagi podatkov, ki jih je predložila pritožnica. Menilo je, da sta instituciji Skupnosti na podlagi Eurostatovih podatkov ugotovili, da so se cene od 1. januarja 2000 do konca obdobja preiskave občutno znižale, in sicer za 59 %. Na podlagi podatkov, ki jih je predložila pritožnica, so se cene med 1. aprilom 1999 in koncem obdobja preiskave znižale za 54 %. Ti podatki so bili kljub različnim začetnim datumom primerljivi. Pritožnica ni trdila, da bi lahko upoštevanje drugega začetnega datuma za podatke, ki jih je predložila, privedlo do drugačnih ugotovitev.

79. Pritožnica očita, da je Sodišče prve stopnje storilo napako pri nadzoru, ali sta instituciji Skupnosti pravilno ugotovili dejansko stanje. Sodišče prve stopnje je ugotovitev institucij Skupnosti potrdilo, čeprav sta ti storili v nadaljevanju opisane napake pri ugotavljanju dejanskega stanja.

80. Prvič, formula, ki se je uporabila za izračun količin plošč CD-R, uvoženih iz Indije, je za majhne količine nezanesljiva.

81. Najprej so bili uporabljeni osnovni Eurostatovi podatki, ki temeljijo na kategoriji kombinirane carinske nomenklature, ki poleg plošč CD-R zajema tudi številne podobne proizvode. Svet je za te osnovne podatke uporabil formulo, ki jo je razvila industrija Skupnosti. Na tako izračunane podatke (v nadaljevanju: obdelani Eurostatovi podatki) je Svet oprl svojo uredbo. Sodišče prve stopnje je domnevalo, da je šlo pri obdelanih Eurostatovih podatkih za podatke Eurostata. Zato je popolnoma narobe razumelo vir in naravo podatkov, na katere je Svet oprl svojo uredbo.

82. Pritožnica je dalje med upravnim postopkom večkrat izrazila nestrinjanje z uporabo formule, ki jo je razvila industrija Skupnosti.

83. Končno, pritožnica je edini indijski izvoznik plošč CD-R v Skupnost. Zato so razumni in zanesljivi le njeni podatki. Za izračun obsega in vrednosti uvoza bi se zato morali uporabiti le njeni podatki.

84. *Drugič*, pritožnica izpodbija ugotovitev Sodišča prve stopnje, da so obdelani Eurostatovi podatki in podatki, ki jih je predložila ona, privedli do zelo podobnih izidov. Ta ugotovitev pomeni očitno napačno presojo dejanskega stanja. Ugotovitve dejanskega stanja iz izpodbijane uredbe je ne podpirajo.

85. Prvič, podatki, ki jih je predložila, ne vodijo do primerljivih izidov, če se jih obravnava za koledarsko leto, ne pa za poslovno leto. Če bi se kot indeksirano leto izbralo leto 1999, bi leta 2000 cena padla za 62 %. Če bi se kot indeksirano leto izbralo leto 2000, bi se cena do konca obdobja preiskave stalno povečevala.

86. Dalje bi drugačna izbira indeksiranega leta, in ne leta 2000, pri presoji gibanja cen privedla do popolnoma drugačnih ugotovitev. Če bi bilo kot kot indeksirano leto izbrano leto 1998, bi se cene od leta 1998 do obdobja preiskave zvišale za 165 %.

87. *Tretjič*, ugotovitev Sodišča prve stopnje v točki 205 izpodbijane sodbe ni ustrezna. V skladu s to ugotovitvijo tožeča stranka ni dokazala, da bi upoštevanje drugega začetnega datuma za njene podatke lahko privedlo do drugačnih ugotovitev glede cene uvoza. Ta ugotovitev Sodišča prve stopnje ni združljiva z njenimi navedbami v postopku pred Sodiščem prve stopnje. V točki 101 njene tožbe je izrecno in posredno izrazila, da bi upoštevanje drugega začetnega datuma za podatke, ki jih je predložila, privedlo do drugačnih ugotovitev v zvezi s cenami za uvoz iz Indije.

88. *Svet* meni, da prvi del drugega pritožbenega razloga ni dopusten. V pritožbenem postopku je mogoče očitati le napačno uporabo prava. Pritožnica ni navedla, kako je Sodišče prve stopnje napačno uporabilo pravo. Sodišče samo ni ugotovilo, da je nastala škoda, ampak je le preizkusilo, ali sta instituciji Skupnosti pravilno ugotovili dejansko stanje. Pritožnica bi zato morala dokazati, da je Sodišče prve stopnje napačno uporabilo pravo, ko je ugotovilo, da pritožnica

ni predložila zadostnih dokazov. Tega pa pritožnica ni storila, ampak se je omejila na to, da izpodbija ugotovitve Sodišča prve stopnje v zvezi z dejanskim stanjem.

so med obdobjem preiskave drugi neznani indijski proizvajalci izdelovali plošče CD-R in jih izvažali v Skupnost.

89. Sicer pa so očitki neutemeljeni.

93. *Drugič*, Sodišče prve stopnje pri ugotovitvi, da so oboji podatki primerljivi, ni storilo napake.

90. *Prvič*, podatki, ki sta jih uporabili instituciji Skupnosti, so dovolj zanesljivi.

91. Najprej je navedba pritožnice, da je formulo izdelala industrija Skupnosti, nedopustna nova navedba, ker je ni navedla v postopku pred Sodiščem prve stopnje. Pritožnica poleg tega ni navedla in dokazala, da osnovni Eurostatovi podatki ali formula, ki jo je razvila industrija Skupnosti, niso zanesljivi. Sodišče prve stopnje je sicer pravilno ugotovilo, da so ti vodili do primerljivih izidov kot podatki, ki jih je predložila pritožnica.

94. Najprej iz Eurostatovih podatkov in podatkov, ki jih je predložila pritožnica, izhaja, da se raven cen plošč CD-R od leta 2000 do konca obdobja preiskave ni zniževala linearno. Nasprotno, iz števil je razvidno, da je prišlo do manjšega zvišanja od leta 2001 do obdobja preiskave. Svet trdi, da skuša pritožnica skrajšati upoštevno obdobje, da bi bilo videti, kot da so se cene v obdobju, ki ga bilo treba po njenem mnenju upoštevati, zvišale.

92. Dalje sta instituciji Skupnosti sicer lahko ugotovili, da je bila pritožnica edini indijski izvoznik. Vendar pa nista mogli izključiti, da

95. Nadalje iz obojih podatkov sledi, čeprav ti ne pokrivajo točno istega obdobja, da je raven cen med letom 2000 in koncem obdobja preiskave padla za več kot 50 %. V istem obdobju se je obseg uvoza občutno povečal.

96. Nazadnje, predlog pritožnice, da bi morali instituciji Skupnosti izbrati leto 1998 kot indeksirano leto, je zavajajoč. Svet je upošteval, da podatki med tem obdobjem niso reprezentativni, saj je pritožnica v tem času izvažala le manjše količine in zato tega leta ni upošteval pri presoji škode. Glede na oboje podatke sta se od leta 2000 od minimalne ravni pomembno povečevala tržni delež in obseg uvoza. Zato je bilo primerno, da sta instituciji Skupnosti leto 2000 izbrali za indeksirano leto.

97. *Tretjič*, Svet opozarja na to, da se navedbe pritožnice v točki 101 njene tožbe ne nanašajo na analizo njenih podatkov, ampak, nasprotno, na analizo obdelanih Eurostatovih podatkov. Sodišče prve stopnje je zato pravilno predpostavilo, da pritožnica v postopku pred njim ni navedla, da bi upoštevanje drugega začetnega datuma privedlo do različnih izidov.

98. *Komisija* meni, da pritožnica predvsem skuša vzbuditi dvom v ugotovitve dejstev, vendar pa ne navaja, koliko je Sodišče prve stopnje izkrivilo dokaze.

3. Pravna presoja

99. *Prvič*, pritožnica navaja, da obdelani Eurostatovi podatki niso zanesljivi.

100. Pritožnica v zvezi s tem sicer navaja, da je Sodišče prve stopnje popolnoma narobe razumelo vrsto in vir podatkov, na katere je Svet oprl svojo ugotovitev v zvezi s škodo. Vendar ne pojasni natančneje, na čem temelji ta domneva. Če pritožnica meni, da gre za domnevno napačno razumevanje Sodišče prve stopnje zaradi tega, ker Sodišče prve stopnje na primer v točki 202 izpodbijane sodbe govori o „podatkih Eurostata“, iz te formulacije ni mogoče sklepati o napačnem razumevanju vrste in vira podatkov. Nasprotno, veliko govori v prid temu, da je želelo Sodišče prve stopnje s tem le ločiti obdelane Eurostatove podatke od podatkov, ki jih je predložila pritožnica. V zvezi s tem je treba opozoriti na to, da se je tudi v izpodbijani uredbi uporabljal pojem „Eurostatov[i] podatk[i]“⁴¹ oziroma „Eurostatov[e] števil[k]e“⁴², pri čemer niso bili mišljeni osnovni Eurostatovi podatki, ampak obdelani Eurostatovi podatki.

101. Tudi če bi se na podlagi te formulacije sklepalo ne samo o jezikovni okrajšavi, ampak

41 – Glej uvodno izjavo 55 izpodbijane uredbe.

42 – Glej uvodno izjavo 60 izpodbijane uredbe.

tudi o tem, da je Sodišče prve stopnje napačno razumelo vrsto in vir podatkov, pa ni razvidno, koliko naj bi te napake vplivale na presojo Sodišča prve stopnje. Sodišče prve stopnje je svojo obrazložitev v točki 204 izpodbijane sodbe namreč odločilno oprlo na to, da pritožnica ni utemeljila, koliko naj podatki ne bi bili zanesljivi.⁴³

102. Dalje pritožnica očita, da uporabljena formula ni bila zanesljiva. Pri tem gre, prvič, za presojo dejstev, ki v pritožbi ni dopustna⁴⁴, in drugič, za nedopustno ponavljanje predloga, ki ga je pritožnica že navedla v postopku pred Sodiščem.⁴⁵ Opozoriti je treba sicer, da pritožnica, kot je Sodišče prve stopnje ugotovilo v točkah 202 in 171 izpodbijane sodbe, v postopku pred Sodiščem prve stopnje ni dokazala, da formula ni bila zanesljiva. Zato Sodišču prve stopnje ni mogoče očitati, da ni kritiziralo formule, ki jo je uporabil Svet.⁴⁶

103. V delu, v katerem pritožnica navaja, da je bila edini indijski izvoznik plošč CD-R v Skupnosti in da bi se zaradi tega smelo upoštevati le njene podatke za ugotovitev obsega in vrednosti izvoza, je ta očitek nedopusten že zato, ker pritožnica le ponavlja svoje navedbe iz

43 – Kot je predstavljeno zgoraj v točki 25 te sklepni predlogov, Sodišču prve stopnje zaradi tega, ker pritožnica v postopku pred njim ni utemeljila svojih navedb, ni mogoče očitati, da ni izrazilo nestrinjanja z ugotovitvijo Sveta.

44 – Glej točko 27 teh sklepni predlogov.

45 – Glej točko 26 teh sklepni predlogov.

46 – Glej točko 25 teh sklepni predlogov.

postopka pred Sodiščem prve stopnje, ne da bi nasprotovala obrazložitvi Sodišča prve stopnje v zvezi s tem vidikom, podani v točkah od 167 do 169 izpodbijane sodbe.⁴⁷ Sodišče prve stopnje je sicer v točkah od 167 do 169 pravilno izpeljalo, da je treba obstoj škode presojati obširno, ne da bi bilo treba določati posamezne učinke izvoza vsakega od odgovornih podjetij.⁴⁸ Dalje ni mogoče izpodbijati ugotovitve, da Svetu ni mogoče očitati nobene očitne napake pri presoji dejanskega stanja, če se opira na podatke, na katere se lahko razumno opre.⁴⁹

104. Ta očitek je zato treba zavrniti.

105. *Drugič*, pritožnica očita, da Sodišče prve stopnje ne bi smelo potrditi, da so oboji podatki primerljivi. Ugotovitve dejanskega

47 – Glej točko 26 teh sklepni predlogov.

48 – Glej zlasti sodbe z dne 28. oktobra 2004 v zadevi Shanghai Teraoka Electronic proti Svetu (T-35/01, Recueil, str. II-3663, točka 163); z dne 7. maja 1987 v zadevi Nachi Fujikoshi proti Svetu (255/84, Recueil, str. 1861, točka 46) in z dne 20. oktobra 1999 v zadevi Swedish Match Philippines proti Svetu (T-171/97, Recueil, str. II-3241, točka 66).

49 – V zvezi s tem je treba ponovno opozoriti na to, da je ugotavljanje gospodarskih podatkov na področju ukrepov za zaščito trgovinske politike zapletena naloga in da imajo institucije Skupnosti na tem področju diskrecijsko pravico, ki je predmet le omejenega sodnega nadzora, glej točko 23 in naslednje teh sklepni predlogov. Dalje je v členu 28(5) temeljne uredbe uradna uvozna statistika navedena kot mogoč vir informacij. Glej k temu tudi sodbo Shanghai Teraoka Electronic proti Svetu (navedena v opombi 48, točka 230), v skladu s katero institucije Skupnosti ne storijo nobene očitne napake pri presoji, če se oprejo na podatke, na katere se lahko razumno oprejo.

stanja iz izpodbijane uredbe te presoje ne podpirajo.

v njej ugotovilo, da pritožnica ni dokazala, koliko bi lahko upoštevanje drugega začetnega datuma za podatke, ki jih je predložila, privedlo do drugačnih ugotovitev v zvezi s cenami uvoza.

106. Glede tega očitka je treba najprej ugotoviti, da ugotovitve Sveta v uvodnih izjavah od 58 do 64 izpodbijane uredbe zelo dobro utemeljujejo presojo Sodišča prve stopnje. Očitek pritožnice bi se sicer smel nanašati na to, da Sodišče prve stopnje ne bi smelo potrditi ugotovitev Sveta in zato ne bi smelo sklepati o primerljivosti na podlagi ugotovitev Sveta. S tega vidika pritožnica očita napako v zvezi s presojo podatkov, ki jih je predložila sama.

109. Pritožnica se sklicuje na to, da je to kritizirala v točki 101 svoje tožbe. Svet pa pravilno opozarja na to, da je pritožnica v točki 101 tožbe obravnavala le to, da raven cen v obdelanih Eurostatovih podatkih za leta 1998 in od 1999 do 2001 ni upoštevana. Iz tega ni razvidna napotitev na podatke, ki jih je predložila pritožnica.

107. V zvezi s tem očitkom je treba ugotoviti, da pritožnica v postopku pred Sodiščem prve stopnje ni utemeljila svojega očitka, da so bili podatki, ki jih je predložila, napačno predstavljeni. Kot je omenjeno zgoraj⁵⁰, Sodišču prve stopnje zato ni mogoče očitati, da ni upoštevalo te trditve. Ta trditev poleg tega pomeni novo navedbo dejstev, ki v pritožbenem postopku ni dopustna.⁵¹

110. Tudi ta očitek je treba zato zavrniti, saj pritožnica tega ni uveljavljala v postopku pred Sodiščem prve stopnje.

108. *Tretjič*, pritožnica očita, da ugotovitev Sodišča prve stopnje v točki 205 izpodbijane sodbe ni ustrezna. Sodišče prve stopnje je

4. Ugotovitev

111. Prvi del drugega pritožbenega razloga je zato treba zavrniti v celoti.

50 – Točka 28 teh sklepnih predlogov.

51 – Glej točko 27 teh sklepnih predlogov.

B – *Drugi del drugega pritožbenega razloga* 2. Trditve strank

1. Izpodbijana sodba

112. Drugi del drugega pritožbenega razloga se nanaša na točko od 193 do 196 izpodbijane sodbe. V teh točkah je Sodišče prve stopnje zavrnilo očitke pritožnice, da je Svet napačno presodil stanje zalog.

113. Sodišče prve stopnje je opozorilo na to, da je referenčno obdobje trajalo od leta 1998 do 31. marca 2002 in da so se zaloge industrije Skupnosti med tem celotnim obdobjem občutno povečale. Pritožnica ni dokazala, da naj bi izboljšanje glede zalog, ki se je začelo leta 2000, lahko obrnilo negativni trend za referenčno obdobje. V zvezi s tem je Sodišče prve stopnje poudarilo, da „so zaloge ostale na višji stopnji med celotnim zadevnim obdobjem in so se v absolutnih vrednostih povečale proti koncu leta 2001, kar je torej sovpadalo s povečanjem obsega uvoza, in v relativnih vrednostih znašale 15 % proizvodnje med obdobjem preiskave“⁵².

52 – Glej točko 195 izpodbijane sodbe.

114. *Pritožnica* očita, da je Sodišče prve stopnje storilo napako, s tem da je potrdilo ugotovitev Sveta v uvodni izjavi 103 izpodbijane uredbe, da se je stanje zalog močno poslabšalo.

115. *Prvič*, očita, da je Sodišče prve stopnje ugotovilo, da so se zaloge v absolutnih vrednostih povečale proti koncu leta 2001. Sodišče prve stopnje ni upoštevalo, da se je tudi proizvodnja industrije Skupnosti močno povečala, in je zato pozabilo upoštevati razmerje med povečanjem absolutnih vrednosti zalog in absolutnim povečanjem proizvodnje.

116. *Drugič*, ugotovitev Sodišča prve stopnje, da so zaloge med obdobjem preiskave pomenile relativno velik delež proizvodnje v višini 15 %, ni podprta z izpodbijano uredbo.

117. Gibanje posameznega dejavnika je bistveno za ugotavljanje škode. Sodišče prve stopnje bi moralo upoštevati, da je prišlo med

letom 2000 in obdobjem preiskave, torej hkrati z vstopom indijskih uvoznikov na trg Skupnosti, do majhnega izboljšanja stanja zalog. Na podlagi tega majhnega izboljšanja ne bi bilo mogoče ugotoviti močnega poslabšanja.

iz preglednic v uvodnih izjavah 75 in 80 izpodbijane uredbe.

118. *Svet* meni, da so ti očitki nedopustni. Nanašajo se namreč na ugotovitev dejstev. Dalje pritožnica ni navedla, katera pravna pravila je Sodišče prve stopnje kršilo.

122. Nazadnje, očitek ni bistven. Iz uvodne izjave 103 izpodbijane uredbe izhaja, da so zaloge le eden od številnih kazalnikov, ki se upoštevajo pri opredelitvi škode. Iz uvodnih izjav 104 in 105 izpodbijane uredbe poleg tega jasno izhaja, da se zaloge niso obravnavale kot pomemben dejavnik za opredelitev škode. Zaloge tam niso omenjene. To je priznala tudi pritožnica, ki je opozorila na to, da je bil odločilen razvoj cen.

119. Sicer pa so očitki tudi neutemeljeni.

120. *Prvič*, ugotovitev Sodišča prve stopnje v zvezi z absolutnimi vrednostmi je dejansko ustrezna. Povečanje zalog je bilo tako veliko, da je kljub izrednemu povečanju proizvodnje industrije Skupnosti tudi z relativnega vidika privedlo do povečanja za skoraj 60 % (z 9,2 % na 14,6 %) od leta 1998 do konca obdobja preiskave.

123. *Komisija* meni, da so ti očitki nedopustni, ker se nanašajo na ugotovitev dejstev in ker pritožnica ni dokazala, da je Sodišče prve stopnje izkrivilo dokaze.

121. *Drugič*, pritožnici je bil znan delež 15 %. Poleg tega je relativne vrednosti, torej delež zalog od celotne proizvodnje, mogoče razbrati

124. Komisija sicer opozarja na to, da je povečanje zalog, ki je navedeno v uvodni izjavi 80 izpodbijane uredbe, zelo jasen znak za škodo. Ta je bila povzročena z umetno nizkimi cenami. Nadalje je povečanje zalog le eden od znakov za škodo.

3. Pravna presoja

125. *Prvič*, Sodišče prve stopnje je po mnenju pritožnice izkrivilo dokaze, ker se je sklicevalo na absolutne vrednosti zalog.

126. Pritožnici je sicer treba pritrditi, da zgolj iz povečanja absolutnih vrednosti zalog ni mogoče sklepati o položaju industrije Skupnosti. Nasprotno, naraščajoče absolutne vrednosti je treba obravnavati glede na razvoj drugih dejavnikov, kot je razvoj proizvodnje.

127. Vendar pa ne gre za izkrivljanje dokazov, če Sodišče prve stopnje v svoji obrazložitvi omeni absolutne vrednosti. To bi se lahko domnevalo le, če bi se Sodišče prve stopnje oprlo zgolj na absolutne vrednosti, ne da bi jih obravnavalo glede na druge dejavnike. Vendar pa je Sodišče prve stopnje pri svoji presoji upoštevalo tudi to, da je Svet obravnaval, kako so se absolutne vrednosti zalog gibale glede na celotno proizvodnjo.

128. Ta očitke je zato treba zavrniti.

129. *Drugič*, očitke pritožnice, da ugotovitev Sodišča prve stopnje, da so zaloge med obdobjem preiskave pomenile relativno velik delež proizvodnje v višini 15 %, izpodbijana uredba ne podpira. Trdi, da je Sodišče prve stopnje obrazložitev Sveta nadomestilo s svojo obrazložitvijo.

130. Kot je Svet pravilno pripomnil, je negativni razvoj med upoštevanim obdobjem razviden iz uvodnih izjav 75 in 80 izpodbijane uredbe, v katerih so navedeni podatki za celotno proizvodnjo in zaloge. Sodišče prve stopnje je tako lahko okoliščine, na katerih je temeljilo negativno gibanje, razbralo neposredno iz obrazložitve izpodbijane uredbe. Poleg tega je Svet podprl negativno gibanje s sklicevanjem na uvodno izjavo 80 izpodbijane uredbe, v skladu s katero so se zaloge znatno povečale proti koncu leta 1999 in proti koncu leta 2001 in so tako dosegle 15 %.

131. Ta očitke je zato treba zavrniti.

132. *Tretjič*, pritožnica očita, da Sodišče prve stopnje ni upoštevalo manjšega izboljšanja stanja zalog med letom 2000 in obdobjem preiskave. Na podlagi tega izboljšanja ne bi bilo mogoče ugotoviti nobenega močnega poslabšanja tega dejavnika.

133. V zvezi s tem je treba najprej opozoriti, da je Sodišče prve stopnje v točki 194 pravilno opozorilo, da je referenčno obdobje trajalo od leta 1998 do 31. marca 2002. Dalje je treba opozoriti na to, da imata instituciji Skupnosti pri določanju obdobja, ki ga je treba upoštevati za preučitev škode, široko diskrecijsko pravico.⁵³ Sodišče je pravilno menilo, da smeta instituciji Skupnosti preučiti škodo za daljše časovno obdobje, kot je bilo obdobje, na katero se je nanašala preiskava, saj je treba gospodarsko gibanje preučiti v zadosti dolgem obdobju.⁵⁴ Sodišču zato ni mogoče očitati, da se je strinjalo s pristopom Sveta, da preuči gospodarsko gibanje v daljšem časovnem obdobju.

134. Očitek pritožnice, da je izboljšanje zalog časovno sovpadalo z vstopom indijskih uvoznikov na trg, je okoliščina, ki je ni navedla v postopku pred Sodiščem prve stopnje. Pritožnica bi morala to okoliščino v postopku pred Sodiščem prve stopnje pojasniti in utemeljiti. Sodišču prve stopnje tako ni mogoče očitati, da te okoliščine ni upoštevalo.⁵⁵ V pritožbenem postopku pomeni taka trditev nedopustno razširitev predmeta spora in novo navedbo dejstev.⁵⁶

53 – Glej točko 23 teh sklepnih predlogov.

54 – Glej točko 162 izpodbijane sodbe in sodbo z dne 7. maja 1991 v zadevi Nakajima proti Svetu (C-69/89, Recueil, str. I-2069, točka 87), v kateri je opozorjeno na to, da se lahko škoda za industrijo Skupnosti ugotavlja tudi za daljše obdobje, kot je obdobje, na katero se nanaša preiskava obstoja dumpinga.

55 – Glej točko 28 teh sklepnih predlogov.

56 – Glej točko 27 teh sklepnih predlogov.

135. Očitek sicer tudi ne bi bil bistven. Očitki niso bistveni, če se nanašajo le na obrazložitev sodbe, ne da bi lahko vplivali na izrek sodbe.⁵⁷ Tudi če se Sodišče prve stopnje ne bi strinjalo s presojo Sveta v zvezi z zalogami, se uredba Sveta ne bi razveljavila.

136. Iz uvodne izjave 103 izpodbijane uredbe namreč izhaja, da je Svet pri svojih ugotovitvah v zvezi s škodo navedel tudi poslabšanje stanja zalog. V zvezi s tem pa je treba opozoriti na člen 8(5) temeljne uredbe. V skladu s tem členom se vpliv subvencioniranega uvoza na zadevno industrijo Skupnosti celotno presoja na podlagi določenih gospodarskih dejavnikov in kazalnikov, med katere spadajo tudi zaloge.⁵⁸ Tam je ugotovljeno, da ni nujno, da je eden ali več navedenih dejavnikov odločilnih za domnevo, da je nastala škoda. Zaradi omembe zalog v uvodni izjavi 103 izpodbijane uredbe še ni mogoče izključiti, da se je Svet pri

57 – Sodba z dne 12. julija 2001 v zadevi Komisija in Francija proti TF1 (C-302/99 P in C-308/99 P, Recueil, str. I-5603, točke od 26 do 29); Lenaerts, K., Arts, D., delo navedeno v opombi 22, točka 16-019.

58 – V členu 8(5) temeljne uredbe so omenjeni dejstvo, da industrija še vedno okreva zaradi učinkov prejšnjega subvencioniranja ali dumpinga, velikost zneska subvencij, proti katerim se lahko uvedejo izravnalni ukrepi, dejansko in potencialno zmanjševanje prodaje, dobički, proizvodnja, tržni delež, produktivnost, donosnost naložb in izkoriščenost zmogljivosti, dejavniki, ki vplivajo na cene Skupnosti; dejanski in potencialni negativni učinki na denarni tok, zaloge, zaposlenost, plače, rast, sposobnost povečanja kapitala ali naložb ter v kmetijstvu povečana obremenitev vladnih podpornih programov.

obrazložitvi izpodbijane uredbe odločilno oprl na svojo ugotovitev v zvezi z zalogami.

VIII – Tretji pritožbeni razlog

137. V uvodni izjavi 105 izpodbijane uredbe je Svet sicer pojasnil, da je nastanek škode utemeljil predvsem z vplivom subvencionirane uvoza na cene.⁵⁹ Po mojem mnenju v tem pogledu ni mogoče domnevati, da je ugotovitev v zvezi z zalogami „podporni steber“ opredelitve škode in s tem obrazložitev izpodbijane uredbe, in če bi ta odpadel, bi se morala uredba razveljaviti.

140. Pritožnica v svojem tretjem pritožbenem razlogu Sodišču prve stopnje očita, da je z zavrnitvijo njenega petega tožbenega razloga v prvostopenjskem postopku storilo napako. Trdi, da Sodišče prve stopnje ni zadosti upoštevalo, da je mogoče škodo razlagati tudi z drugimi dejavniki v smislu člena 8(7) temeljne uredbe, namreč z zahtevo po previsokih in zato protikonkurenčnih licenčninah za patente za plošče CD-R.

138. Tudi iz tega razloga je treba ta očitke zavrniti.

A – Izpodbijana sodba

141. Sodišče prve stopnje se je v točkah od 260 do 279 izpodbijane sodbe najprej spoprijelo z očitkom, da Svet ni preučil tega dejavnika. V zvezi s tem je ugotovilo, da je Svet v uvodnih izjavah 134 in 135 izpodbijane uredbe na splošno preučil učinke plačila licenčin za patente.⁶⁰

4. Ugotovitev

139. Zato je treba tudi drugi del drugega pritožbenega razloga v celoti zavrniti.

142. Nato se je Sodišče prve stopnje ukvarjalo z očitkom, da Svet ni zadosti preučil, ali bi lahko plačilo domnevno protikonkurenčnih licenčin prekinilo vzročno zvezo med zadevnim uvozom in škodo. Sodišče prve

⁵⁹ – Svet tudi pri upoštevanju stopnje odprave škode v uvodnih izjavah od 166 do 169 izpodbijane uredbe ni upošteval zaloga, temveč cene.

⁶⁰ – Glej točke od 260 do 267 izpodbijane sodbe.

stopnje je ta očitek zavrnilo. Menilo je, da ni treba določiti natančnih učinkov zadevnega dejavnika. Nasprotno, zadostuje ugotovitev institucij Skupnosti, da je bila škoda, ki je povzročena s subvencioniranim uvozom, ne glede na tak zunanji dejavnik, velika. Sodišče prve stopnje je menilo, da zadostuje obrazložitev Sveta, da so bile licenčnine že plačane, preden je uvoz dosegel pomembno raven, in da ugotovljenega negativnega razvoja položaja proizvajalcev Skupnosti ni mogoče pripisati plačilu licenčin. Dalje je Sodišče prve stopnje upoštevalo, da proizvajalcem Skupnosti ni mogoče pripisati domnevno protikonkurenčnega ravnanja.

143. Končno je Sodišče prve stopnje preučilo očitek, da Svet ni pravilno ocenil škode. V zvezi s tem je Sodišče prve stopnje menilo, da so morali licenčnine plačati vsi proizvajalci, vključno s pritožnico. Zaradi tega licenčnine ne morejo biti razlog za razliko med cenami v Skupnosti in cenami subvencioniranega uvoza in tako ne morejo imeti nobenega vpliva na nelojalno znižanje cen.

B – Trditve strank

144. Na ustni obravnavi je *pritožnica* navedla, da je tretji pritožbeni razlog dopusten, saj je

del sodbe, ki ga izpodbija s tretjim pritožbenim razlogom, dovolj jasno navedla v naslovu tretjega pritožbenega razloga.

145. Pritožnica s tretjim pritožbenim razlogom vsebinsko očita, da je Sodišče prve stopnje pri nadzoru izpodbijane uredbe narobe presodilo pomen člena 8(7) temeljne uredbe. V skladu s tem predpisom se škoda, ki jo povzročajo drugi znani dejavniki, ne sme pripisati domnevno subvencioniranemu uvozu. Če so znani drugi dejavniki, je treba preučiti, ali bi škoda nastala tudi brez teh dejavnikov in kako visoka bi bila v tem primeru. Ni pa pomembno, ali bi bilo treba ta dejavnik pripisati ravnanju industrije Skupnosti.

146. Po mnenju *Sveta* ta pritožbeni razlog ni dopusten. Pritožnica namreč ni jasno navedla, katero ugotovitev izpodbijane sodbe prereka, ampak se je sklicevala le na posamezne točke izpodbijane sodbe. Pritožnica niti ni pojasnila, koliko je Sodišče prve stopnje kršilo pravo.

147. Pritožbeni razlog je tudi neutemeljen. Sodišče prve stopnje je pravilno uporabilo člen 8(7) temeljne uredbe. Upoštevalo je ustaljeno sodno prakso sodišč Skupnosti.

V skladu z njo se vzročna zveza med subvencioniranim uvozom in škodo preveri po stopnjah, opisanih v nadaljevanju.

148. Najprej se izvede pozitiven preizkus, ali bi subvencionirani uvoz povzročil škodo. Povzročitev se lahko domneva tudi takrat, kadar je škodo mogoče pripisati ne samo subvencioniranemu uvozu, ampak tudi drugim dejavnikom.

149. Nato se opravi negativen preizkus, ali drugi znani dejavniki prekinejo vzročno zvezo med subvencioniranim uvozom in škodo. Prekinitev je mogoče domnevati le, če je vpliv subvencioniranega uvoza na škodo v primerjavi z vplivom drugih dejavnikov tako majhen, da ga ni mogoče več obravnavati kot bistvenega v primerjavi z vplivom drugih dejavnikov.

150. Sodišče prve stopnje je pravilno preizkusilo, ali je industrija Skupnosti sama prispevala k škodi. Končno, pritožnica niti ni pojasnila, kakšne učinke naj bi imele domnevno protikonkurenčne licenčnine na škodo. Ni pojasnila, koliko je Sodišče prve stopnje nepravilno presodilo dokaze.

151. Tudi *Komisija* meni, da tretji pritožbeni razlog ni dopusten. Pritožnica nasprotuje le točki 272 izpodbijane sodbe. To pa ni bistveni del celotne utemeljitve Sodišča prve stopnje.

152. Dalje opozarja na to, da pritožnica ne dvomi o ugotovitvi Sodišča prve stopnje v točki 272 izpodbijane sodbe, da domnevnih protikonkurenčnih ravnanj ni mogoče pripisati proizvajalcem Skupnosti in da jih instituciji Skupnosti zato nista bili dolžni upoštevati.

C – Pravna presoja

153. Kot je pojasnjeno zgoraj⁶¹, morajo biti v pritožbi natančno opisani izpodbijani deli sodbe, katere razveljavitev se predlaga, ter pravne utemeljitve, ki ta predlog podpirajo.

154. Prvič, pritožnica je v naslovu tretjega pritožbenega razloga pojasnila, da se ta pritožbeni razlog nanaša na del izpodbijane

61 – Točka 26 teh sklepnih predlogov.

sodbe, v katerem je Sodišče prve stopnje zavrnilo peti tožbeni razlog. Iz naslova tretjega pritožbenega razloga je tako razvidno, kateri del sodbe (točke od 260 do 279) je pritožnica hotela izpodbijati. Pritožnica je v utemeljitev tretjega pritožbenega razloga sicer navedla le točko 272 izpodbijane sodbe. Vendar je bil iz naslova pritožbenega razloga dovolj jasno prepoznaven izpodbijani del sodbe.

155. Drugič, pritožnica je opozorila na to, da Sodišče prve stopnje pri nadzoru izpodbijane uredbe po njenem mnenju ni zadosti upoštevalo člena 8(7) temeljne uredbe. S tem je pojasnila, da gre za ugotavljanje škode.

156. Po mojem mnenju je tretji pritožbeni razlog zato dopusten.

157. Pritožnica navaja, da je Sodišče prve stopnje kršilo člen 8(7) temeljne uredbe. Člen 8(7) temeljne uredbe določa, da se poleg subvencioniranega uvoza preučijo tudi znani dejavniki, ki hkrati škodujejo industriji Skupnosti, za zagotovitev, da se škoda, ki jo povzročajo ti drugi dejavniki, v skladu s členom 8(6) ne pripiše subvencioniranemu uvozu. Ta predpis primeroma določa, da se

v zvezi s tem lahko upošteva restriktivna trgovinska praksa proizvajalcev iz tretjih držav in Skupnosti ter konkurenca med njimi.

158. Po mnenju pritožnice je kršitev člena 8(7) temeljne uredbe najprej ta, da Sodišče prve stopnje ni kritiziralo ugotovitve Sveta v izpodbijani uredbi, da domnevno protikonkurenčne licenčnine niso oslobile vzročne zveze med subvencioniranim uvozom in škodo (1). Dalje je Sodišče prve stopnje njen očitok, da bi bilo pri oceni škode treba upoštevati vpliv licenčin, neupravičeno zavrnilo (2).

1. Vpliv licenčin na vzročno zvezo

159. Kot je pravilno navedlo Sodišče prve stopnje v točki 269 izpodbijane sodbe, je treba glede vzročne zveze med subvencioniranim uvozom in škodo preučiti, ali so lahko drugi učinki prekinili vzročno zvezo med subvencioniranim uvozom in škodo, povzročeno industriji Skupnosti.⁶²

62 – Glej sodbe Sodišča prve stopnje z dne 14. julija 1995 v zadevi Koyo Seiko proti Svetu (T-166/94, Recueil, str. II-2129, točka 81); z dne 29. januarja 1998 v zadevi Sinochem proti Svetu (T-97/95, Recueil, str. II-85, točka 98) in z dne 15. decembra 1999 v zadevi Petrotub und Republica proti Svetu (T-33/98 in T-34/98, Recueil, str. II-3837, točka 176).

160. V zvezi s tem ni treba – kot je pravilno ugotovilo Sodišče prve stopnje⁶³ – nujno podrobno pojasniti učinkov zadevnega dejavnika in ga upoštevati. Za namene te preučitve zadostuje ugotovitev, da je bila škoda, povzročena s subvencioniranim uvozom, ne glede na zadevni dejavnik precejšnja. Razlog za to je, da v skladu s temeljno uredbo ni (več) pogoj, da je subvencionirani uvoz glavni vzrok za škodo in je zato naložitev izravnalne dajatve mogoča tudi takrat, kadar škodo povzroči več dejavnikov.⁶⁴

161. V pravnem merilu za presojo, ki ga je uporabilo Sodišče prve stopnje, zato ne morem najti nobene napačne uporabe prava. V nadaljevanju bom preučila, ali je Sodišče prve stopnje pri uporabi tega pravnega merila za presojo storilo napako.

162. Svet je ugotovil, da so morali vsi proizvajalci plošč CD-R plačati licenčnine, in sicer pred obdobjem, v katerem je prišlo do škode, ki jo je ugotovil Svet. Nadalje je upošteval časovno sovpadanje vstopa indijskih uvoznikov na trg in ugotovljeno škodo,

povzročeno industriji Skupnosti. Opirajoč se predvsem na te ugotovitve je domneval, da plačilo licenčnin ne bi moglo prekiniti vzročne zveze med subvencioniranim uvozom in škodo.⁶⁵

163. Pritožnica v postopku pred Sodiščem prve stopnje ni utemeljila, kako naj bi bila ta domneva Sveta neustrezna. Sklicevala se je samo na to, da je iz sodbe v zadevi Mukand⁶⁶ razvidno, da so morale institucije Skupnosti natančno ugotoviti vpliv licenčnin.

164. Vendar se je sodba Mukand nanašala na primer, v katerem so bile prizadete le cene proizvajalcev Skupnosti za zadevni proizvod zaradi morebitnega protikonkurenčnega ravnanja proizvajalcev Skupnosti, ne pa cene proizvajalcev, ki so zadevni proizvod uvažali v Skupnost.⁶⁷ Če se v takem primeru ugotovitev škode opre predvsem na to, da so bile cene subvencioniranega uvoza nižje od cen

63 – Glej točko 269 izpodbijane sodbe.

64 – Glej sodbo z dne 5. oktobra 1988 v zadevi Canon in drugi proti Svetu (277/85 in 300/85, Recueil, str. 5731, točka 62), v kateri je bila poudarjena razlika glede na prejšnjo ureditev. V nasprotju s prejšnjim pravnim položajem v skladu z Uredbo Sveta (EGS) št. 2176/84 o zaščiti proti dampinškemu ali subvencioniranemu uvozu iz držav, ki niso članice Evropske gospodarske skupnosti (UL L 201, str. 1, v popravljeni različici z dne 24. avgusta 1984, UL L 01, str. 35) ni več predpostavka za naložitev izravnalne dajatve, da je subvencionirani uvoz glavni vzrok za škodo. K temu glej Müller, W., Khan, N., Neumann, H.-A., delo navedeno v opombi 17, točka 3.96.

65 – Glej uvodno izjavo 134 izpodbijane uredbe.

66 – Sodba z dne 19. septembra 2001 v zadevi Mukand in drugi proti Svetu (T-58/99, Recueil, str. II-2521).

67 – Sodba Mukand in drugi (navedena v opombi 66, zlasti točke od 46 do 48 in od 52 do 55).

blaga, proizvedenega v Skupnosti, je očitno, da lahko ravnanje, ki cene proizvodov, proizvedenih v Skupnosti, umetno zviša, vzbudi dvom o vzročni zvezi med subvencioniranim uvozom in škodo.⁶⁸

kako je Sodišče prve stopnje uporabilo pravno merilo za presojo.

2. Ocena škode

165. V obravnavanem primeru, v katerem so morali vsi proizvajalci plačati domnevno protikonkurenčne licenčnine, pa možnost prekinitve vzročne zveze ni očitna. To velja predvsem, če je Svet ugotovil, da so bile licenčnine plačane že prej, ugotovljena škoda (padanje cen) pa je časovno sovpadala z vstopom subvencioniranega blaga na trg Skupnosti. Glede na to bi morala pritožnica utemeljiti, zakaj domnevno protipravna zahteva po licenčinah prekine vzročno zvezo, ki jo domneva Svet.⁶⁹ Ker tega ni storila, Sodišču prve stopnje ni mogoče očitati, da je potrdilo ugotovitve Sveta.⁷⁰

167. Sodišče prve stopnje je v zvezi z oceno škode opozorilo na to, da je domnevno protikonkurenčno ravnanje v tem primeru, nasprotno od primera, na katerem temelji sodba Mukand, vplivalo na vse proizvajalce. Plačilo licenčin torej ni vplivalo na okoliščine, ki so se upoštevale pri izračunu neloyalnega znižanja cen. Svet je zato lahko izhajal iz tega, da z zadevnim dejavnikom ni bilo mogoče razložiti razlike med cenami Skupnosti in indijskimi cenami.⁷¹

166. Zato tudi v tem primeru ne morem prepoznati napačne uporabe prava v tem,

168. V zvezi s tem je treba najprej upoštevati, da opredelitev škode, povzročene industriji Skupnosti, ni samo predpostavka za naložitev

68 – Sodba Mukand in drugi (navedena v opombi 66, točka 46). Glej predvsem sodbo AGST Draht- und Biegetechnik (navedena v opombi 15, točke od 45 do 54), v skladu s katero mora biti utemeljeno, koliko lahko umetno visoke cene na enem trgu vplivajo na drugi trg.

69 – Glej sodbo AGST Draht- und Biegetechnik (navedena v opombi 15, točke od 45 do 54).

70 – Glej točko 25 teh sklepnih predlogov.

71 – Glej točko 274 izpodbijane sodbe.

izravnalne dajatve proti subvencioniranemu uvozu,⁷² ampak je lahko pomembna tudi za višino izravnalne dajatve.

Cene subvencioniranega uvoza naj bi se z izravnalno dajatvijo zvišale le toliko, kolikor je to potrebno za zaščito industrije Skupnosti. Vendar pa industrija Skupnosti s tem ne sme pridobiti nobene večje konkurenčne prednosti od subvencioniranega uvoza.

169. V skladu s členom 15(1), tretja poved, temeljne uredbe višina izravnalne dajatve ne sme presegati zneska subvencij, proti katerim se lahko uvedejo izravnalni ukrepi, mora pa biti nižja, če bi taka nižja dajatev ustrezno odpravila škodo industriji Skupnosti (tako imenovano pravilo „*lesser duty*“). V skladu s pravilom „*lesser duty*“ se tako primerja raven subvencije z ravniyo odprave škode. Če leži raven odprave škode pod ravniyo subvencije, se lahko naloži le izravnalna dajatev v višini ravni odprave škode.

170. Namen pravila „*lesser duty*“ je izravnati konkurenčno prednost subvencioniranega uvoza, ki je potrebna za zaščito industrije Skupnosti. Pravilo „*lesser duty*“ naj bi tako zmanjšalo napetost med, na eni strani, zaščito trgovinske politike industrije Skupnosti pred subvencioniranim uvozom in, na drugi strani, interesom, da je industrija Skupnosti čim bolj konkurenčna in da so cene za porabnike zadevnih proizvodov v Skupnosti najnižje.

171. Če se ta namen pravila „*lesser duty*“ upošteva, postane očitno, da je lahko za upoštevanje drugih dejavnikov v smislu člena 8(7) temeljne uredbe v okviru pravila „*lesser duty*“ primernejši ožji filter kot pri preizkusu, ali je drug dejavnik prekinil vzročno zvezo med subvencioniranim uvozom in škodo. Ker se izravnalna dajatev lahko naloži, čeprav je več dejavnikov povzročilo škodo, zadostuje v okviru preizkusa vzročnosti uporaba zgoraj⁷³ opisanega „širšega filtra“. V zvezi s tem učinkov zadevnega dejavnika ni treba nujno pojasniti in upoštevati podrobno. Cilj pravila „*lesser duty*“ je namreč ta, da se tudi v takem primeru industrije Skupnosti ne zaščiti bolj, kot je to potrebno. Za dosego tega cilja bi bilo primerno pri izračunu ravni odprave škode upoštevati dejavnike, ki sicer niso privedli do prekinitve vzročne zveze med subvencioniranim uvozom in škodo, so pa lahko vplivali na obseg ravni odprave škode. Uporaba

72 – Če ni škode, povzročene s subvencioniranim uvozom, ker se vzročna zveza med subvencioniranim uvozom in škodo prekine zaradi drugega dejavnika, ni mogoče naložiti izravnalne dajatve. To vprašanje sem že obravnavala (točke od 159 do 166 teh sklepnih predlogov).

73 – Glej točke od 159 do 166 teh sklepnih predlogov.

„ožjega filtra“ je lahko primernejša pri izračunu ravni odprave škode kot v okviru preizkusa vzročnosti.⁷⁴

172. Upoštevati je treba, da – kot je navedeno zgoraj – je ugotavljanje in ocenjevanje gospodarskih podatkov, ki so potrebni za izdajo ukrepov za zaščito trgovinske politike, zapletena naloga in zato imajo institucije Skupnosti široko diskrecijsko pravico.⁷⁵

173. Glede na to bi bilo treba zdaj preučiti, ali je Sodišče prve stopnje pri preizkusu izvajanja diskrecijske pravice Sveta v zvezi z izračunom ravni odprave škode in uporabo pravila „*lesser duty*“ pravilno upoštevalo domnevno previsoke licenčnine.

74 – Glej Adamantopoulos, K., Pereyra, M.J., *EU Antisubsidy Law & Practice*, 2. izdaja, Sweet & Maxwell 2007, točka 6-039; Müller, W., Khan, N., Neumann, H.-A., opomba 17, točka 14.3, kjer je opozorjeno na to, da se pri izračunu ravni odprave škode ne smejo upoštevati drugi dejavniki.

75 – Glej točko 23 teh sklepnih predlogov. V zvezi s tem je treba tudi upoštevati, da kaže, da je v nekaterih jezikovnih različicah člena 15(1), tretja poved, temeljne uredbe že uporaba pravila „*lesser duty*“ za raven odprave škode v diskreciji institucij Skupnosti – glej na primer angleško jezikovno različico („*should*“) ali nemško jezikovno različico („*sollte*“). Iz drugih jezikovnih različic, na primer iz francoske („*doit*“), španske („*será*“) in slovenske („*mora*“), pa ta diskrecijska pravica ni nujno razvidna. Če se upošteva, da je uporaba pravila „*lesser duty*“ v skladu s členom 19.2 Sporazuma o posebnih zaščitnih ukrepih (UL L 336, str. 184) sicer zaželeno, vendar ne nujna, po mojem mnenju govori veliko v prid diskrecijski pravici institucij Skupnosti že v zvezi z uporabo pravila „*lesser duty*“.

174. V zvezi s tem je treba najprej opozoriti na to, da je bilo v preteklosti večkrat v literaturi opozorjeno na nevarnost, da bi lahko neupoštevanje kršitev evropskega konkurenčnega prava v okviru postopka naložitve ukrepov za zaščito trgovinske politike nasprotovalo konkurenčnopравни ciljem iz Pogodb.⁷⁶

175. V primerih, v katerih se cene uvoza iz tretjih držav primerjajo s cenami proizvajalcev Skupnosti, ki so zaradi protikonkurenčnega ravnanja umetno zvišane, dejansko obstaja nevarnost, da se raven, ki se določi za odpravo konkurenčnih prednosti subvencioniranega uvoza, določi previsoko. Previsoka raven odprave škode bremeni porabnike zadevnega proizvoda, ne da bi bila utemeljena z zaščito industrije Skupnosti.

176. Po mojem mnenju pa to ne privede do tega, da bi bil Svet v okviru svoje diskrecije prisiljen v vseh primerih, v katerih domnevno protikonkurenčna ravnanja vplivajo na cene, upoštevati to ravnanje pri izračunu ravni odprave škode. Predvsem v primeru, v katerem bi lahko bili vsi zadevni proizvajalci prizadeti zaradi domnevnega protikonku-

76 – Temple Lang, J., *Urteilsbesprechung zum Urteil Mukand*, *Common Market Law Review*, 2002, str. 633–635; Branton, J., „Trade Law Meets Antitrust in the European Court: Judgement in Mukand v. Council“, *International Trade Law Review*, 2001, str. 184 in naslednje; Clough, M., „Conflicts between EEC Anti-dumping and Competition Law“, *European Competition Law Review*, 1992, str. 222 in naslednje.

renčnega ravnanja, menim, da ni nujno potrebno, da Svet upošteva to ravnanje pri izračunu ravni odprave škode. V takem primeru plačilo licenčnin pomeni okvirni pogoj, s katerim morajo shajati vsi proizvajalci. Če si industrija Skupnosti ne more tega ravnanja pripisati sama, je upravičena potreba po zaščiti industrije Skupnosti v tem, da se naloži izravnalna dajatev, ki jo pod danimi okvirnimi pogoji varuje pred subvencioniranim uvozom.

177. V tem primeru je Sodišče prve stopnje v točki 274 izpodbijane sodbe upoštevalo, da so morali vsi proizvajalci plošč CD-R plačati domnevno protikonkurenčne licenčnine in da domnevno protikonkurenčnega ravnanja ni bilo mogoče pripisati industriji Skupnosti. Sodišče prve stopnje je zato lahko v točki 275 izpodbijane sodbe pravilno predpostavljalo, da domnevno previsoke licenčnine niso mogle vplivati na izračun nelojalnega znižanja cen in da ni razloga za dvom o pravilnosti ugotovitve Sveta v uvodni izjavi 134 izpodbijane uredbe.

D – Ugotovitev

178. Tudi tretji pritožbeni razlog je zato treba v celoti zavrniti.

I - 7092

IX – Ugotovitev na podlagi pravne presoje

179. Glede na ugotovljeno pritožba ni utemeljena. Zato jo je treba v celoti zavrniti.

X – Stroški

180. V skladu s členom 69(2) Poslovnika, ki velja za pritožbeni postopek na podlagi člena 118 tega poslovnika, se neuspeli stranki naloži plačilo stroškov, če so bili ti priglašeni. Ker pritožnica po mojem mnenju s svojimi pritožbenimi predlogi ni uspela, se ji naloži plačilo stroškov.

181. V skladu s členom 69(4), prvi pododstavek, Poslovnika, ki za pritožbeni postopek prav tako velja na podlagi člena 118 tega poslovnika, Komisija nosi svoje stroške.

XI – Predlog

182. Glede na zgornje ugotovitve Sodišču predlagam, naj:

- pritožbo zavrne;

- pritožnici naloži plačilo stroškov postopka;

- Komisiji naloži plačilo njenih stroškov.